

LA CAMPANA DE GRACIA

CONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

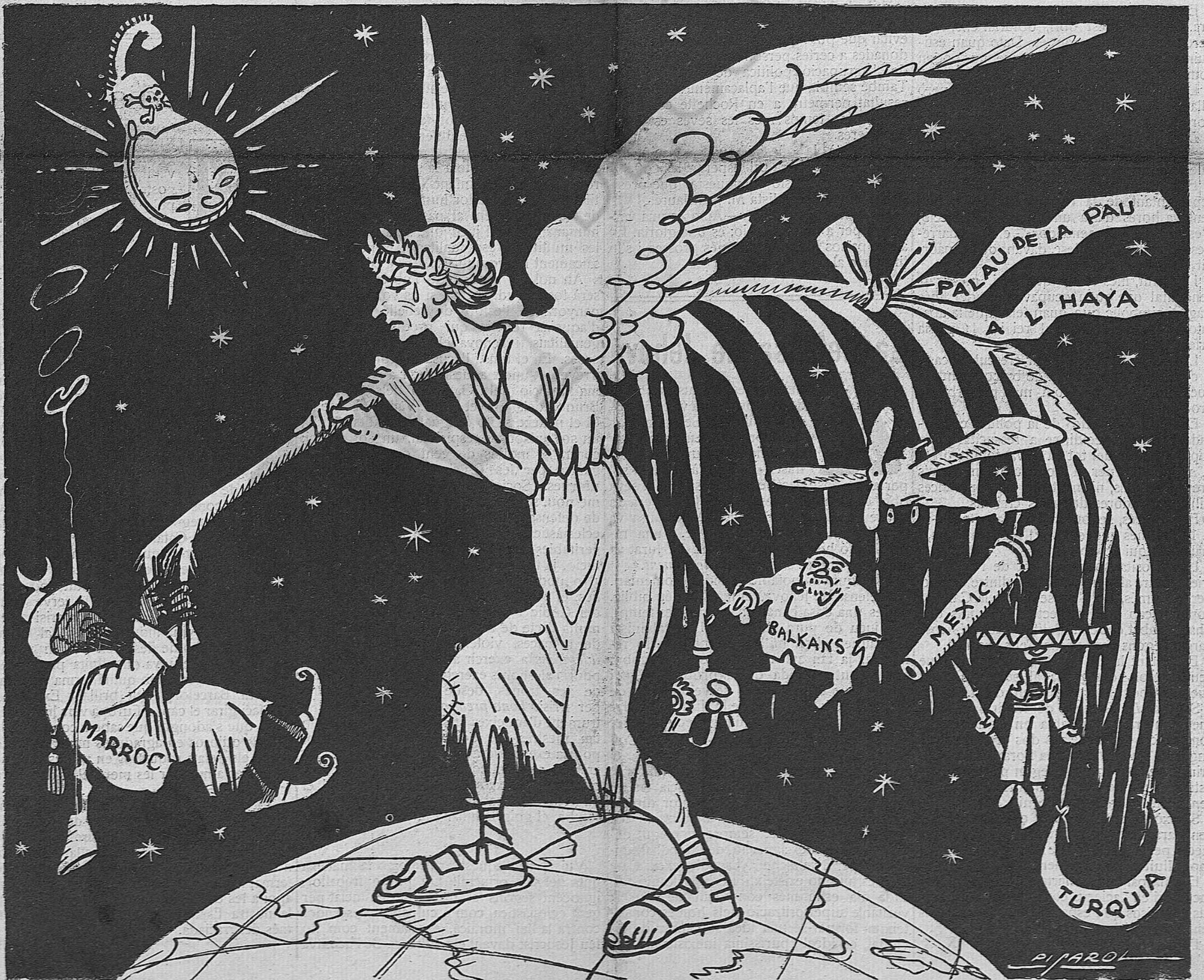
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DIUMENGE DE RAMS

La Pau, com cada any, porta la palma ben guarnida

Els cridaners d'aquest any

—Obriu!... Obriu!... Obriu, que volem entrar!...

EL FILL D'EN MAURA.

—El papà ha perdut la llengua, però jo en tinc pel papà; quan jo parli figureu-vos que qui parla es el papà. Lo d'Espanya?... Lo de l'Àfrica? L'ostracisme del papà?... Sempre que aquests punts sorgeixin, faré el papà de papà.

EL MINISTRE D'HISENDA.

—Señores: No molestar-vos seria el meu gran desig, mes resulta que en la caixa no hi ha un clau partit pel mig. I com que això dels «moritos» costa un grapat de diners, i els barcos nous que's fabriquen en xuclen també alguns més, jo us pregunto: Per fer «frente» a aquestes complicacions, de quant el farem l'emprestit? De mil? De dos mil mil·lions?...

L'OPOSICIÓ.

—A baix el ministeri!...
—Això no pot anar!...
—Desde quan de fè el ximple se'n ha dit governar?
—Demano la paraula!...
—La demano igualment!
—Jo faig més: jo demano el cap del president!...

LA MAJORIA.

—Gloria al admirable Dato!...
Gloria al polític garbós!...
Repareu amb quin salero de la nau porta el timó!...
Defensem-lo, sostenim-lo, que amb tan digne capitost ni un moment ha de faltar-nos llibertat, pau... ni turró.

CHOR D'ESPECTADORS.

Per la mostra que'ns han donat avui, eixes Corts, si la vista no'ns enganya, no van a fer res més que continuar l'història d'Espanya.

C. GUMA

UNA PASSA NOVA

Paris, desde que la senyora de M. Caillaux escometé a trets al director de *Le Figaro*, es noten símptomes reveladors d'un esperit d'imitació que si progressa, resultarà un poc alarmant.

En l'audiència, mentres es celebrava una vista, l'advocat defensor d'una senyora ha innovat al tribunal que aquesta se li havia presentat, plena de gran emoció, assegurant que, si perdía la causa, es pegaria un tir.

Inmediatament després, al començar a enraonar l'advocat de la part contrària i entre l'estupefacció de la *Sala*, sorgí una dona molt ben vestida—la clienta del primer advocat, sens dupte—que amb un revòlver a la mà anava cridant: «*Infame! infame!* Me les pagaràs totes!».

No cal dir que l'interruptora fou detinguda; mes la feta no deixa d'ésser significativa.

Si les dones franceses comencen a fer ús de les armes de foc i les fan servir per a resoldre desde les qüestions d'honor fins a les vulgars qüestions d'interessos, com són: plets, estafes, deutes i retràs en els pagaments, en la veïna república, la vida dels homes dependrà d'un fil.

Malament que ja s'hagi exhibit un revòlver entre'l públic d'una Sala de justícia i al nas dels magistrats. Això, com l'histerisme, s'anirà encomenant, i per a evitar desgràcies no hi haurà més remei que catxear a les dames a l'entrada de tots els llocs públics, com se catxeara als trinxeraires a la porta dels balls de patacada.

Madame Caillaux no podrà mai suposar aquest efecte reflexe de la seva acció de venjadora.

De totes maneres, la dona espanyola, amb el seu ganivet a la lligacama—com la pinten a l'altra banda dels Pirineus—resulta bonic més pintoresca que la dama parisenc, amb la browning als dits, fent foc a tort i a dret.

La punyalada té l'aventaja de no allargar gaire i, si s'erra, no destroça al vei.

Un tret, engegat sense com va ni com costa i per una mà delicada, pot matar al qui no hi mereix cap mal.

Si les dones franceses no s'esmenen s'imposarà un curs obligatori de tir en tots els col·legis, ja que així s'evitarà al menys que ho paguin els justos per pecadors.

La «Carmen» francesa, en lloc de morir a mans de l'«Escamilo», el matarà an ell.

Els presiris s'ompliran de senyores, i en les fixes de la policia hi haurà més empremtes digitals de dits blancs i delicats que de grollers, feixucs i amb pell morta.

No us sembla que aquest desori és que anuncia la vinguda de l'Anticrist i s'apropa la fi del món?

CALIPSO

REPICS

L senyor Antolí López Peláez (vaia un nou inspector de policia), arquebisbe de Tarragona i senador electe, ha dit que ell té molta fè en la Mancomunitat.

En la Mancomunitat a mans de la *Lliga*, podria afegir.

Demà que'l tinglado sigui de qui ha d'ésser, dels republicans, ja tindrem ocasió de veure'l el *mancomunisme* del senyor López Peláez.

Està a punt de constituir-se, a Barcelona, un nou centre d'esquerra nacionalista.

Segons males llengües, serà l'adroguer del davant del C. N. R.

Aquí d'aquell refrà, convenientment traduït: «Erem pocs... i l'avia va tenir bessonada».

Ahir matí ja quasi bé no quedaven entrades per a la corrida fenomenal de demà, diumenge. Ja'n podem guanyar, de quartos, els catalans! Entre'ls toros i la rifa, els forasters se'ns els emporten tots.

A Vilafranca del Penadés, els reformistes preparen míting i banquet amb assistència del cabdill Melquiades Alvarez.

L'apet tindrà lloc el dilluns de Pasqua florida. Per postres hi haurà «mona».

Una «mona» confeccionada pel pastelero de la *Real Casa*.

Se diu que la senyora Caillaux, assassina del periodista Calmette, en la seva joventut era una gran aficionada al teatre, amb molt bones disposicions.

Bé ha trigat prou, doncs, a representar el primer drama emocionant!

I tan malament ha debutat que fins l'han haguda de ficar a la presó.

Els centres tradicionalistes de la capital han celebrat la titulada «festa dels màrtirs de la tradició».

Qui eren aqueixos màrtirs?

No cal dir-ho; prou que ho deuen endevinar per intuïció: els que moriren robant, deshonorant i assassinant al nostre poble lliberal.

S'ha trobat, aqueixos dies, hostatjat a Barcelona don Bassilí Paraiso.

La secció de propaganda de l'«Atracció de forasters» ja ho devia telegrafiar desseguida a totes les capitals d'Europa i Amèrica:

«Bona és Barcelona pel qui té *paniç*; tan bona, tan bona... que hi ha un *Paradis*».

La reunió de les majories, comedia guinyolesca, sembla que ha sigut un èxit ministerial.

En Dato digué, entre altres coses, que està disposat a donar la vida pel rei i per la patria.

Ni més ni menys que si es tractés de la jura de la bandera.

Vaja, que'l senyor president ha fet de *quinto!*

D'un periòdic francès:

«Un metge de París ha sigut condemnat a una indemnització de vint mil francs per haver equivocat un diagnòstic».

Per aqueix camí aviat no més podran ésser metges els mil·lionaris.

Ara comprenc l'afany de fer-se polític, regidors i diputats, els doctors Mesa, Antich i Queraltó.

A Pedescara (Itàlia) una roca immensa, després d'una muntanya pròxima, ha esclafat per complert una església parroquial.

I van no sé quantes.

El tot poderós Pare Etern continúa fent gala del seu conseqüent anticlericalisme.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^a